

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), Torrefaccão Camelo Lda

Αιτήματα της αναίρεσεύουσας

Η αναίρεσεύουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναρέσει την απόφαση που εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 30 Ιανουαρίου 2008 στην υπόθεση T-128/06 και να εκδώσει απόφαση με την οποία, μεταρρυθμίζοντας την ως άνω απόφαση, να αναγνωρίσει την ανάγκη εφαρμογής της απαγορεύσεως, την οποία περιλαμβάνει το άρθρο 8, παράγραφος 5, του κανονισμού για το κοινοτικό σήμα (!), στην υπόθεση αυτή και, κατά συνέπεια, λαμβάνοντας υπόψη τα επιχειρήματα που προέβαλε η Japan Tobacco, να αποφανθεί υπέρ της αρνήσεως καταχωρίσεως του κοινοτικού σήματος αριθ. 1 469 121.
- να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα σχετικά με τις ανωτέρω διαδικασίες δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Με την αίτησή της αναίρεσεως, η αναίρεσεύουσα επικαλείται παράβαση, εκ μέρους του Πρωτοδικείου, του κανονισμού για το κοινοτικό σήμα και, ειδικότερα, των διατάξεων του άρθρου 8, παράγραφος 5, αυτού. Συγκεκριμένα, παρά το γεγονός ότι το Πρωτοδικείο αναγνώρισε τη φήμη του προγενέστερου σήματος, την ομοιότητα μεταξύ των επίμαχων σημάτων και τη συνάφεια των προϊόντων στα οποία αναφέρονται τα σήματα, απαίτησε την ύπαρξη ενεστώσας και πραγματικής αποδείξεως περί της βλάβης του προγενέστερου σήματος, ενώ το προαναφερθέν άρθρο απαιτεί απλώς και μόνον την ύπαρξη κινδύνου βλάβης του σήματος αυτού, κινδύνου προσπορίσεως αθέμιτου οφέλους από τον διακριτικό χαρακτήρα του σήματος ή κινδύνου προκλήσεως ζημίας στον εν λόγω διακριτικό χαρακτήρα.

(!) Κανονισμός (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1).

Προσφυγή της 16ης Απριλίου 2008 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας

(Υπόθεση C-160/08)

(2008/C 209/27)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: M. Kellerbauer και D. Kukovec)

Καθή: Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις οδηγίες 92/50/ΕΟΚ (!) και 2004/18/ΕΚ (2) και παραβίασε τις αρχές της ελευθερίας εγκατάστασης και της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών (άρθρα 43 ΕΚ και 49 ΕΚ), καθόσον δεν δημοσίευσε ανακοινώσεις για τις συναφθείσες δημόσιες συμβάσεις ούτε προκήρυξε δημόσιο διαγωνισμό ή άλλη διαφανή διαδικασία για τη σύναψη συμβάσεων παροχής υπηρεσιών στον τομέα της έκτακτης ιατρικής βοήθειας,
- να καταδικάσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή εκθέτει ότι πολλές καταγγελίες επέστησαν την προσοχή της στην πρακτική που ακολουθείται για τη σύναψη συμβάσεων παροχής υπηρεσιών από δημόσιους φορείς στον τομέα της έκτακτης ιατρικής βοήθειας στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας. Σύμφωνα με τις καταγγελίες αυτές, για τις συμβάσεις στον τομέα αυτό δεν προκηρύσσεται κατά κανόνα διαγωνισμός και η σύναψή τους δεν γίνεται με διαφάνεια. Κατά την άποψη της Επιτροπής, ο γενικά πολύ χαμηλός αριθμός των προκηρύξεων πανευρωπαϊκών διαγωνισμών για συμβάσεις παροχής υπηρεσιών στον τομέα της έκτακτης ιατρικής βοήθειας που συνάπτονται από οργανισμούς τοπικής αυτοδιοίκησης ως φορείς της έκτακτης ιατρικής βοήθειας (13 προκηρύξεις διαγωνισμών σε διάστημα έξι ετών, τους οποίους διοργάνωσαν έντεκα μόνο από τους 400 και πλέον αρμόδιους για τη σύναψη τέτοιων συμβάσεων γερμανικούς οργανισμούς τοπικής αυτοδιοίκησης) αποτελεί ένδειξη για το ότι στη Γερμανία είναι πολύ διαδεδομένη η πρακτική της σύναψης αυτών των συμβάσεων παροχής υπηρεσιών κατά παράβαση τόσο των επιταγών των ευρωπαϊκών οδηγιών για τη σύναψη δημόσιων συμβάσεων όσο και των θεμελιωδών αρχών του κοινοτικού δικαίου. Επιπλέον, οι δημόσιες αυτές συμβάσεις συνήφθησαν χωρίς να ληφθούν μέτρα για τη διασφάλιση της ενδεδειγμένης διαφάνειας και για την αποφυγή διακρίσεων.

Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παρέβη, λόγω της πρακτικής αυτής ως προς τη σύναψη των συμβάσεων, τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις οδηγίες 92/50/ΕΟΚ και 2004/18/ΕΚ και παραβίασε τις αρχές της ελευθερίας εγκατάστασης και της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών που κατοχυρώνονται στα άρθρα 43 ΕΚ και 49 ΕΚ, και ιδιαίτερα την απαγόρευση των διακρίσεων, η οποία εμπεριέχεται στις παραπάνω αρχές.

Οι οργανισμοί τοπικής αυτοδιοίκησης ως φορείς της έκτακτης ιατρικής βοήθειας αποτελούν, κατά την Επιτροπή, αναθέτουσες αρχές κατά την έννοια του άρθρου 1, στοιχείο β', της οδηγίας 92/50/ΕΟΚ και του άρθρου 1, παράγραφος 9, της οδηγίας 2004/18/ΕΚ. Επιπλέον, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι οι συμβάσεις που συνάπτονται από δημόσιους φορείς στον τομέα της παροχής έκτακτης ιατρικής βοήθειας αποτελούν δημόσιες συμβάσεις υπηρεσιών εξ επαχθούς αιτίας, οι οποίες καλύπτονται από τις εν λόγω οδηγίες και των οποίων η αξία υπερβαίνει σαφώς το ελάχιστο όριο που είναι κρίσιμο για την εφαρμογή των εν λόγω οδηγιών. Από το σύνολο των στοιχείων αυτών συνάγεται ότι οι εν λόγω δημόσιες συμβάσεις υπηρεσιών έπρεπε να έχουν συναφθεί σύμφωνα με τις διαδικασίες που προβλέπουν οι οδηγίες και, ειδικότερα, σύμφωνα με τις γενικές διατάξεις τους περί ίσης μεταχείρισης και απαγόρευσης των διακρίσεων.

Δεδομένου ότι στην υπό κρίση υπόθεση πρόκειται για συμβάσεις με σαφώς διασυνοριακό χαρακτήρα, η σύναψή τους χωρίς καμία διαφάνεια συνιστούσε παράβαση όχι μόνο των υποχρεώσεων που απορρέουν από τις οδηγίες 92/50/ΕΟΚ και 2004/18/ΕΚ, αλλά και των θεμελιωδών γενικών αρχών της ελευθερίας εγκατάστασης και της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών, τις οποίες κατοχυρώνει η Συνθήκη ΕΚ.

Οι παροχές υπηρεσιών στον τομέα της έκτακτης ιατρικής βοήθειας, όπως άλλωστε και οι υπηρεσίες μεταφορών και ιατρικών πρώτων βοηθειών στο πλαίσιο της έκτακτης ιατρικής βοήθειας, δεν εμπιπτουν στις εξαιρέσεις που προβλέπει το άρθρο 45 ΕΚ, σε συνδυασμό με το άρθρο 55 ΕΚ, σύμφωνα με τα οποία οι δραστηριότητες που συνδέονται, μόνιμα ή περιστασιακά, με την άσκηση δημόσιας εξουσίας σε ένα κράτος μέλος εξαιρούνται, όσον αφορά το κράτος αυτό, από το κεφάλαιο της Συνθήκης ΕΚ για το δικαίωμα εγκατάστασης και την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών. Η ρύθμιση του άρθρου 45 της Συνθήκης ΕΚ, η οποία πρέπει, ως παρέκκλιση από τις θεμελιώδεις ελευθερίες, να ερμηνεύεται στενά, περιορίζεται αυστηρά σε εκείνες μόνο τις δραστηριότητες οι οποίες αποτελούν άμεση και ειδική συμμετοχή στην άσκηση δημόσιας εξουσίας. Το ζήτημα αν ασκείται δημόσια εξουσία δεν επιλύεται με γνώμονα το αν η επίμαχη δραστηριότητα αποτελεί δραστηριότητα δημόσιου δικαίου, αλλά το αποφασιστικό κριτήριο είναι μάλλον αν υπάρχει η δυνατότητα να προβληθούν έναντι του πολίτη κυριαρχικά δικαιώματα και να ασκηθεί εξουσία καταναγκασμού.

Η Επιτροπή είναι πεισμένη ότι η πρακτική για τη σύναψη των συμβάσεων στον τομέα της έκτακτης ιατρικής βοήθειας θα μπορούσε να διαμορφωθεί, ακόμη και αν μετείχαν αλλοδαποί πάροχοι υπηρεσιών, κατά τρόπο ώστε να εξασφαλίζεται η ταχεία παροχή υψηλής στάθμης υπηρεσιών έκτακτης ιατρικής βοήθειας εντός ολόκληρης της επικράτειας.

(¹) ΕΕ L 209, σ. 1.

(²) ΕΕ L 134, σ. 114.

Αναίρεση που άσκησε στις 29 Απριλίου 2008 η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα) στις 14 Φεβρουαρίου 2008 στην υπόθεση T-351/05, Provincia di Imperia κατά Επιτροπής

(Υπόθεση C-183/08 P)

(2008/C 209/28)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: D. Martin και L. Flynn)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Provincia di Imperia

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναίρεσει την απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Φεβρουαρίου 2008 στην υπόθεση T-351/05,
- να κρίνει απαράδεκτη την προσφυγή που άσκησε η Provincia di Imperia στην εν λόγω υπόθεση,
- να καταδικάσει την Provincia di Imperia στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Με την αίτηση αναίρεσεως, η Επιτροπή προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι στην ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν εφάρμοσε ορθώς τις προϋποθέσεις του παραδεκτού προσφυγής ακυρώσεως ασκουμένης δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ, ειδικότερα καθόσον θεώρησε ότι η ανααιρεσείουσα-προσφεύγουσα πρωτοδικώς είχε ένομο συμφέρον για την άσκηση της προσφυγής. Συγκεκριμένα, προσφυγή ακυρώσεως που ασκείται από φυσικό ή νομικό πρόσωπο είναι παραδεκτή μόνο στον βαθμό που η προσφυγή αυτή μπορεί, με το αποτέλεσμα της, να προσπορίσει όφελος στον διάδικο που την άσκησε. Εν προκειμένω, η προσφυγή της ανααιρεσείουσας είναι προφανώς απαράδεκτη, καθόσον η απόφαση περί ακυρώσεως της προσβαλλόμενης πράξεως δεν θα μπορούσε, αυτή καθαυτή, να προσπορίσει «όφελος» στην ανααιρεσείουσα. Συγκεκριμένα, η επιδότηση χορηγείται κατά την ελεύθερη κρίση της Επιτροπής και, συνεπώς, ένας διαγωνιζόμενος, ο οποίος ανταποκρίνεται σε πρόσκληση υποβολής προτάσεων, δεν έχει αξίωση για μια τέτοια επιδότηση.

Επικουρικώς, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, ακόμη κι αν η προσφεύγουσα πρωτοδικώς είχε ένομο συμφέρον κατά την ημερομηνία της ασκήσεως της προσφυγής της, το ένομο αυτό συμφέρον έπαψε, εν πάση περιπτώσει, να υφίσταται κατά την ημερομηνία εκδόσεως της ανααιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, καθόσον η πίστωση που είχε διατεθεί για την πρόσκληση υποβολής προτάσεων είχε στο σύνολό της εξαντληθεί και ο προγραμματισμός είχε ολοκληρωθεί.

Αίτηση αναίρεσεως της American Clothing Associates SA κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου (πέμπτο τμήμα) της 28ης Φεβρουαρίου 2008 στην υπόθεση T-215/06, American Clothing Associates SA κατά ΓΕΕΑ, που κατατέθηκε στις 16 Μαΐου 2008

(Υπόθεση C-202/08 P)

(2008/C 209/29)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: American Clothing Associates SA (εκπρόσωποι: P. Maeyaert, N. Clarembeaux και C. De Keersmaeker, δικηγόροι)